

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV TIL: Andresen, Marie FRA: Andresen, Kresten (1915-02-21)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV TIL: Andresen, Marie FRA: Andresen, Kresten (1915-02-21)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 80. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000084.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Skyttegravnen, 21. 2. 1915.

Kære, søde, rare Misse!

Tusind Tak for alt, hvad Du har sendt mig af Kød, Flæsk, Abrikoser, Pølser, Skinke, Chokolade, Sæbe, Bouillontærninger, Lagkage, Kaffe, Nødder, Postkort, Smør, Fedt, Pastiller, brune Kager, Bonbons, Cigarer, Strømper, uldne Trøjer, Knapper, gode Ønsker, Brevpapir, Lys og saa fremdeles. For alt min hjærteligste Tak, og om Forladelse for mulig Glemsomhed. — Det er Søndag Morgen. Solen skinner, Kanonerne tordner, Flyverne snurrer, og jeg ligger i min Hule sammen med en tyk, forædt Bagersvend, som slumrer efter en taktfast Melodi. (Sig mig, i Parentes bemærket, er det ikke underligt, at alle Bagersvende er kalveknæede, jeg mindes ikke at have truffet en eneste, som ikke har været det — men formodentlig ligger det i Opdragelsen.) Samme Bagersvend og jeg fik den Idé, at vi vilde fejre Søndagen med en efter Omstændighederne bedre Kop Kaffe; og det saa vi os i Stand til, eftersom han længe havde været rent ulykkelig over at slæbe paa en stor Daase fineste Mokka, som han i sin Tid havde »købt« i Croy.

Først, — for Du maa vide, Dramaet udspandt sig i flere Akter — kunde vi ikke faa Kakkellovnen til at brænde uden Røg, og det vil jeg sige Dig er ogsaa et Kunststykke af Rang, som kun sjældent lykkes helt. Og saa snart der viser sig en lille uskyldig Røg, som stikker Næsen op af Kakkellovnsrøret, saa har vi straks en Gefrejter, en Underofficer, en Sergent, en Løjtnant, en Kaptajn og en Regimentsadjutant paa Halsen; og saa kan vi synge, som der staar i Sangen .....

tilsidst fik hele Huset Skældud,
tra la la la la la la la,
og det for lidt Røg af en Kakkellovnstud,
tra la la la la la la la.

Naa, Ild fik vi omsider, med og uden Røg, og den noget tynde Kaffe fra Køkkenet skulde nu modtage Forstærkning fra Daasen. Men saa, kan Du tænke Dig, kunde Kak-s. 81kelovnen ikke faa Luft længer, og den havde jo ogsaa længe holdt Vejret tilbage for ikke at kvalme. Bageren pustede, saa en Kvalm fyldte hele Hulen og strømmede ud af alle Hjørner og Sprækker, og Vagtposten udenfor kom til at nyse og bandede, — puh ha! Vi gned Øjnene — pffff!

Fig. 5. Udenfor Hulen.

Endelig fik den Luft, den Stakkel. Ganske vist var saa til Gengæld Bageren aldeles uden Vejr, men det fik hjælpe sig, for vi fik Kaffen over igen, og den stod i fem Minutter, ti Minutter, et Kvarter, en halv Time — jeg havde allerede sat en Mellemmad til Livs, og alle de lækre Sager stod oprangerede i Halmen omkring mig, og Kaffen, den kogte fremdeles ikke, og skal jeg sige Dig hvorfor: Jo, den var s. 82saa elendig tynd og flov, at den slet ikke kunde komme i Kog; og Bageren sad utaalmodig, med Daasen i den ene Haand og Skeen i den anden, og jeg havde i Mellemtiden yderligere smurt mig med en tre, fire Mellemmader, og saadan stod vi endnu en halv Time, for vi har saadan en Taalmodighed her; og et Par Timer fra eller til spiller ingen Rolle for os. Endelig brast dog Taalmodigheden, først for Bageren; han havde allerede det ene Ben løftet for at sparke Kakkellovn, Kaffe og samt ud af Døren, da han fik en glimrende Idé, nemlig at koge et Bæger meget stærk Kaffe og saa hælde det sammen med den tynde. Vi fik endelig ved at klemme vore Feltflasker et halvt Bæger Vand samlet, og satte det over. Og saa sad vi i fem Minutter, et Kvarter — naa! — en halv Time; hvad Pokker, Vandet dampede ikke engang, og Vand kan da ikke koge uden at dampe — du store Kineser! Ilden i Kakkellovnen havde set sit Snit til ubemærket at forsvinde, den Hallunk. Bagerens Ben løftede sig igen betænkeligt — holdt! Nu fik jeg en Idé, for nu havde vi ventet saa længe, og saa vilde vi da ogsaa have Kaffen; og vi fik lavet et Stillads, hvorpaa vi anbragte Bægeret, og satte et Lys under, og saa sad vi i fem Minutter, ti Minutter, et Kvarter — da fik Bageren endnu et Lys under, — en halv Time: Nej, raabte jeg, nu vil jeg, Søren smække mig, have Kaffen, hvad enten den er tyk eller tynd, hæld paa, Bager! Og Bageren hældte paa, og i sin Iver hældte han saa meget paa, at det blev den rene Grød. »Al den dejlige Kraft«, sukkede han Gang paa Gang, og saa hældte vi paa Gentralpotten, og saa fik vi Kaffe, og jeg vil sige Dig, det var en ypperlig Søndagskaffe. Bageren spiste og drak saa meget, at han ikke saa sig i Stand til at løfte Benet mere, men væltede plat om paa Siden og snorksov, og det gør han endnu. . . .